

POSTANOWIENIE

Dnia 5 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Żmij

w sprawie z powództwa Przedsiębiorstwa spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 5 października 2022 r.

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 maja 2021 r. sygn. akt VII AGa 885/20

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od Przedsiębiorstwa spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 12 maja 2021 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie w sprawie VII AGa 885/20 z powództwa Przedsiębiorstwa spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki o wymierzenie kary pieniężnej na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 10 sierpnia 2020 r., sygn. akt XVII AmE 74/18 (1) oddalił apelację i (2) zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 540 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

Skargą kasacyjną z 10 sierpnia 2021 r. strona powodowa zaskarżyła ww. wyrok w całości. Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na jej oczywistą zasadność, gdyż „powód otrzymał koncesję na mocy której uzyskał uprawnienie do obrotu olejem napędowym przy wykorzystaniu następujących pojazdów: ciągnika samochodowego (...) marki D. naczepy-cysterny (...) marki W. oraz olejami napędowymi, bez wykorzystania infrastruktury technicznej. Literalna wykładnia treści koncesji prowadzi do wniosku, że powód uprawniony jest do działań opisanych przed jak i po spójniku „oraz” i w taki sposób powodowa spółka korzystała z koncesji. Takie działanie zostało uznane przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki za naruszające warunki koncesji i spowodowało nałożenie kary w wysokości 120 500 zł. Sąd Apelacyjny w Warszawie podzielił stanowisko Prezesa URE uznając, że samochód ciężarowy-cysterna to infrastruktura techniczna, a nadto ustalając treść uprawnień należy przeciwstawić uprawnienia opisane przez spójnikiem „oraz” i po tym spójniku. W wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie w sprawie XVII AmE 6/14 wskazano, że infrastrukturą techniczną jest stacja paliw co jest w świetle języka polskiego poprawne zaś w niniejszej sprawie wbrew znaczeniu tego pojęcia Sąd uznał, że samochód ciężarowy to infrastruktura techniczna co jest wprost wadliwe. Przeciętny człowiek wie, że infrastruktura techniczna to bardziej złożone rzeczy, np. infrastruktura kolejowa z torami, peronami, dworcami, trakcją, lokomotywą czy wagonami itd. zaś sama lokomotywa nie będzie infrastrukturą techniczną. Nawet Sądy w wyrokach mają odmienne zapatrywania co do znaczenia pojęcia infrastruktura techniczna. Stanowisko Sądu Apelacyjnego, które legło u podstaw zaskarżonego wyroku zmienia treść koncesji po fakcie i ustala, że Organ udzielający koncesji miał na myśli coś innego niż w koncesji wskazał co pozbawia przedsiębiorcę jakiegokolwiek pewności co do prowadzonej działalności gospodarczej.”.

Pozwany w odpowiedzi na skargę kasacyjną z 22 października 2021 r. wniósł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie oddalenie skargi kasacyjnej w całości jako pozbawionej uzasadnionych podstaw, każdorazowo o zasądzenie od powoda na rzecz

pozwanego zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie spełniała ustawowych przesłanek koniecznych dla przyjęcia jej do rozpoznania

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli (1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowane jest stanowisko, zgodnie z którym wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (postanowienia Sądu Najwyższego z 20 października 2016 r., I PK 59/16; z 10 marca 2016 r., II CSK 10/16; z 26 lutego 2016 r., V CSK 518/15; z 24 września 2015 r., II PK 27/15; z 23 listopada 2021 r., II PSK 106/21).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej na przesłane oczywistej zasadności wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 czerwca 2022 r., I CSK 53/22). Przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy rozumieć sytuację, w której

skarga jest uzasadniona w sposób ewidentny, wskazując na rażące i poważne uchybienia zaskarżonego orzeczenia, które są możliwe do stwierdzenia bez konieczności prowadzenia bardziej złożonych rozumowań (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 30 czerwca 2022 r., I CSK 1485/22).

Skarżący wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania opartej na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. winien podać argumenty wykazujące oczywiste uzasadnienie skargi kasacyjnej w części skargi zawierającej uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania. Powinien wskazać, w czym – w jego ocenie – wyraża się ta „oczywistość”. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania; oba te elementy muszą być przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 sierpnia 2022 r., I CSK 2989/22 i powołane tam orzecznictwo).

W ocenie Sądu Najwyższego przesłanka oczywistej zasadności skargi nie została spełniona. Brak jest jakiegokolwiek uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, a jeżeliby uznać, iż jest nim treść zawarta w samym wniosku, to takie uzasadnienie nie jest rzeczowe. Okoliczności podniesione przez skarżącego w skardze kasacyjnej nie świadczą o jej oczywistości, zawierając jedynie streszczenie stanowiska skarżącego i sądu, a także opinię o nietrafności zapadłych w sprawie rozstrzygnięć z uwagi na dokonaną przez sąd wykładnię pojęcia „infrastruktura techniczna”, z którą powód się nie zgadza. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania w odniesieniu do motywów zaskarżonego orzeczenia nie wskazuje również tezy, że przy jego wydaniu doszło do uchybień w zakresie stosowania prawa, które miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom. Uzasadnienie wniosku stanowi w istocie próbę zaangażowania Sądu Najwyższego do kolejnej weryfikacji instancyjnej prawidłowości dokonania przez sąd drugiej instancji ustaleń

faktycznych i oceny prawnej w sprawie, co nie jest celem postępowania kasacyjnego i nie może skutecznie uzasadniać wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 lipca 2022 r., I CSK 2708/22).

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (pkt 1 postanowienia), nie znajdując też okoliczności, które obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu w ramach przedsądu.

O kosztach postępowania kasacyjnego (pkt 2 postanowienia) orzeczono na podstawie art. 98 i 99 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c., z uwzględnieniem § 14 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. 2018, poz. 265 ze zm.).

Z tych wszystkich względów, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

[as]